

selskaber i dag ønsker at tage patent på. Det er i virkeligheden det allervigtigste, der kunne ske, og meget vigtigere end al den her snak om genteknologi.

Jeg skal så forholde mig til den konkrete redegørelse:

2 mio. kr. til etik kan vi ikke have noget imod. Det springende punkt er: Hvem skal have disse penge, og hvad menes der med etik? Der tales om en task force-gruppe bestående af repræsentanter for ministerierne. Jeg er på linje med den radikale ordfører meget interesseret i at få drøftet, om ikke denne task force kan få et løft. Hvis det udelukkende bliver folk fra ministerierne, så tror jeg, vi kan risikere tomgang. Jeg tror, det er vigtigt, at vi får inddraget folk udefra, fra bevægelserne, f.eks. fra Center for Etik og Ret, og det kan være andre steder fra, således vi får sammensat en alsidig gruppe, hvor der kan blive en levende debat, og hvor der kan blive en meget saftig og kraftig debat.

Der tales endvidere om nedsættelse og igangsættelse af et udredningsarbejde, der sætter fokus på de samfundsmæssige konsekvenser af genteknologien. Igen er vi meget interesserede i at høre, hvem der skal deltage i dette arbejde.

Lad mig til sidst sige: Der er et sted, hvor jeg tror der kan være en fællesnævner for os i debatten. Vi er dybt kritiske og siger principielt nej tak til en teknologi, hvor der ikke er fortrydelsesret, og det vil vi blive ved og ved med at sige. Det var smukt, at vi sagde nej tak til a-kraft, og vi skal også sige nej tak til den genteknologi, der på linje med a-kraften faktisk i en lang række sammenhænge kan være god, men hvis fanden er løs i Laksegade, så er der ikke en lille politiker, der kan komme og sige: Åh, jeg fortrød. Den går jo ikke. Men lad det ligge.

Men dér, hvor vi måske har en enighed, er så omkring risikovurderingen, og derfor vil Enhedslisten gøre meget for at sikre, at den risikovurdering virkelig får et løft. Og mit første spørgsmål til ministeren lyder: Kan vi sikre, at vi netop i det her redegørelsesarbejde, som det bliver annonceret, kan vi få en bredere risikovurdering, der ikke blot går ud på, at en biokemiker ret hurtigt får sagt ja eller nej, men også, at vi kan få de grundige og – det er der ikke nogen tvivl om – dyre langsigtede forsøg, som foretages af biologer i det åbne land? Det var det andet spørgsmål.

Og det tredje er: Kan ministeren bekræfte, at der faktisk ikke finder nogen reel dybtgående risikovurdering sted, hvad angår den sundhedsmæssige effekt? Mig bekendt har der faktisk kun i verden fundet tre dybtgående forsøg sted omkring sundhedsrisikoen, altså hvor man på meget, meget lang sigt fodrer dyr. – det er jo meget ofte rotter, som fodres med de her ting – og det er jo selvfølgelig disse fodringsforsøg over lang tid, som er dyrere, men som vi også mener er nødvendige. Jeg håber, vi kan komme videre i risikovurderingsdebatten, og jeg tror, at den her debat vil blive yderligere skærpet i de kommende år.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg har et spørgsmål til hr. Søren Kolstrup, og det tager udgangspunkt i, at vi for ikke så lang tid siden havde en høring om genteknologi, planter og den slags her i Folketinget, en meget interessant høring, hvor en professor ude fra Landbohøjskolen fortalte forsamlingen, at genteknologien om planter og fødevarer og den slags, som jo er udviklet meget i USA, til dels var udviklet af kinesiske forskere, som nu – og nu kommer pointen – var taget til Kina, hvor man ikke aner noget som helst om, hvad der i grunden foregår.

Det vil altså sige, at i det kæmpeland med halvanden milliard mennesker foregår der løbende en voldsom forskning, bl.a. med henblik på, hvordan man kan udvikle mere mad til et land, der i øvrigt i årtusinder har lidt under sultproblemer.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Søren Kolstrup: Tror hr. Søren Kolstrup virkelig, at man her i Danmark og måske endda fra Enhedslistens side kan sætte en udvikling som den her i stå? Var det ikke bedre, om man gik ind og regulerede den på verdensplan, først i EU, så via WTO, hvor Kina nok kommer ind på et eller andet tidspunkt, frem for at sige: Vi vil ikke det her?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Man er jo helt rørt over hr. Søren Kolstrups tale, men et klart spørgsmål må jo også kræve et klart svar. Mener hr. Søren Kolstrup, at hvis ikke vi havde haft Borlaug og den grønne revolution omkring 1970, så kunne man alligevel have klaret fødevarerforsyningen i Indien og Pakistan?